

262
LETO II.
Številka &
.....

THOUGHTS

DI 196982
27. julij 1953.
.....

PRINTED AND PUBLISHED (EDITOR) REV. RUDOLF PIVKO 45 VICTORIA
STREET - WAVERLEY - N.E.W.

DI 196982 RAZGLEJMO SE !!!
.....

Avstralija je bila za nas do zadnjih let deveta dežela. Le par ljudem je padlo na um, da so šli čez deveto goro in deveto vodo; Amerika je bila pač mnogo bližja.

Stroji so ves svet in tudi Avstralijo zblížali; hvala Bogu. Tako smo mogli na pot z dovolj prijetnim občutkom, da se bomo lahko v razmeroma kratkem času vrnili, če bo treba in če bo kazalo.

Sedaj smo tu. Prvi naši vtisi so bili pač britki, ki so sledili lepim sanjam. Ko smo si opomogli in se nekoliko znašli v novem okolju, smo videli, da v Avstraliji vkljub vsemu ni tako, kot smo si predstavljali. To smo videli po ljudeh, ki resno mislijo, da je v Avstraliji, če ne že vse, pa vsaj skoro vse najlepše in najboljše. V ostalem pa so Avstralci veliki šaljivci. Skrbijo za zabavo, kjer le morejo, ne vem, če vede ali nevede. Presodite sami. Tri leta sem tu in zasledujem prijetno debato o loteriji v melbournskih listih. Spočetka se mi je vse zdelo neumno, ko pa sem spoznal, da dajo ljudje ves svoj čas in denar za stavo in dirke, sem vzel vse skupaj za dobro in zanimivo šalo.

V splošnem pa lahko zahvalimo Boga, da smo v Avstraliji, saj so nadloge v Evropi sele na pol poti. Zaslugek je dober, k delu na ne priganjajo, pa še dva dni počitka na teden nam dajejo. Res, zahvaliti moramo Boga, da smo tu, posebno če še pomislimo, kako "tovariška" oblast vlada našo domovino. Tudi tu v Avstraliji se od časa do časa opazi kak drobec tega tovarštva - saj niso redke stavke, ki namajo namena ščititi delavca in njegovih pravic, pač pa prinašati v deželo nezadovoljstvo in propast. Mi kot borci protikomunizma ne smemo stati ob strani. Izrabiti moramo vsako priliko, da svojim sodelavcem razložimo, kaj je komunizem in kam nas vodi, da se ne bo nekoč zgodilo, da bo tudi naša "nova domovina" zaplavala v vode, po katerih plava naša ljuba Slovenija. Naše delo naj ne bo toliko v besedah, kot v dejanjih, če hočemo, da bo uspelo.

NA OBISKU V JUŽNI AVSTRALIJI

.....

Ob zadnjem obisku Slovencev v Južni Avstraliji sem dobil najlepše vtise o slovenskih izseljencih v Avstraliji. Znašli so se po sreči in marljivosti.

Vsem, ki ste se v tako lepem številu zbrali, se Vam lepo zahvaljujem za sodelovanje in dobrohotno razumevanje. Dejanska vera in globoka požrtvovalnost združena z domovinsko ljubeznijo, so ona "velika znamenja slovenskega človeka", kinas bodo ohranjala in združevala vedno v večjem številu. Tako bomo s svojimi najboljšimi prizadevanji podprli s toplo in razumevajočo dušo delo za slovensko skupnost na tuji zemlji, prinesli več sonca v svoje okolje ter istočasno gradili za večno srečo svoji duši. Pozdravljeni!

Pater Rudolf.

PD 555/1968

BILO BI MESTA ZA VSAKEGA SLOVENCA, KI LJUBI NAŠO GRUDO...
(Govor ing. Ježa na slov.večeru v Sydneyu)

V imenu prireditvenega odbora današnjega slovenskega večera, vas vsa prav prisrčno pozdravljam. Je to prva javna slovenska prireditev v Sydneyu, ki je izraz vsesplošne želje tukajšnjih rojakov po kulturnem in družabnem življenju. S pomočjo peščice naših zavednih ljudi smo uspeli organizirati današnji večer, ki naj pomeni prelom v naši dosednji neaktivnosti in družabni nepovezanosti.

Program današnje prireditve je skromen in v naglici pripravljen - radi tega vas prosim, da ga ne sodite prekritično. Vsi sodelavci in sodelavke so samouku in začetniki, ki pa so radi in z veseljem sprejeli vabilo za sodelovanje. Upam, da bo program naslednje prireditve popolnejši in bogatejši, ker sem prepričan, da se bo prav s tem večerom okrepile naše kulturne akcije.

Ob tej priliki se zahvaljujem za vso pomoč uredniku "MISLI" g. Dr. PIVKU in še prev posebno za to, ker je v listu objavil to našo prireditev in poslal s tem vest, da smo zaživeli vsem našim rojakom širom Avstralije, katerim pošiljamo danes goreče slovenske pozdrave in obžalujemo, da jih ni v naši sredi.

Ker prireditelji tega večera ne predstavljajo neke organizacije, temveč so le požrtvovalni rojaki, ki so dali svoj prosti čas za uresničenje tega prvega sestanka, bi vam vsem priporočal, da si v Sydneyu osnujemo Slovensko društvo, katero naj bi skrbelo za bodoča snidenja in slovenske prireditve. Vem, da je ta moj predlog precej pozen, toda gotovo ne prepozen.

Večina nas je tu zaradi politične neuroječnosti povojne Evrope, četudi smo pred vojno pripadali vsem političnim skupinam, ki si jih more človek zamisliti. Ker naj bi Slovensko društvo združevalo vse Slovence - one iz Jugoslavije, tiste od Zilje in Soče, ter one od Trsta in Slovenskega Primorja - bi društvo moralo ostati izven vpliva kakršne koli stranke ali struje. V takem društvu bi imel prostor vsak pošten Slovenec, ki ljubi slovensko domovino in se čuti Slovenca. Zavedajmo se, da so naši v domovini že zdavnaj pozabili na strankarstvo ter da je doma le grupica za vlado in narod proti njej. V Slovenskem društvu naj bi gojili patriotizem, našo kulturo, organizirali socialno pomoč potrebnim, prirejali kulturne prireditve in zabave ter skrbeli za pozidavi slovenskega doma v Avstraliji. To društvo naj bi bilo osrednji forum Slovencev v Avstraliji in bi imel zveze s podobnimi društvi po vsej Avstraliji. Gojili bi duh bratstva in prijateljstva do Hrvatov in Srbov, razumevanje in hvaležnost naproti Avstralcem, ki so nas sprejeli in nam dali novo domovino ter strpnost in spoštovanje do vseh narodnostnih skupin, ki jih srečujemo v Avstraliji. Čim več bo našla naša zamisel prijateljev in sodelavcev, temvečji bo njen uspeh.

DR. IVAN MIKULA OB PRVEM SLOVENSKEM VEČERU V SYDNEYU

Pravkar sem se vrnil s tedenskega potovanja po raztresenih gnezdih naših Goldfields in beseda ne more izraziti veselja utrujenega samotarja nad vabilom na slovenski večer v Sydneyu. Ko bi hrepenenje zamoglo človeka prenašati preko 3000 miljske razdalje, bi bil med vami telesno, ne le duhovno, da bi se z vami osvežil in razvedril.

Ko je Bog ustvarjal slovensko domovino, navdušeno pripoveduje Ivan Cankar, je bil posebno židane volje in je raztresel na ta košček sveta vso lepoto prirode, gore, doline, reke, potoke, jezera, morje, skalne planine, rodovitne ravnine, lesove, sadje, žito, cvetje in vso to zvrhano krasoto je napolnil s ptičjim petjem, češ, vesel narod bo tod prebival. Da, vsi vemo odgovor na vprašanje : (Nadaljevanje na 4. strani)

O B P R V E M S L O V E N S K E M V E Č E R U

.....

V soboto 27. junija smo se zbrali v Sydneyu. Bil sem še enkrat ponosen, ko sem opazil, da je naša mala Slovenija zbrala vse svoje rojake - emigrante, s preprostim pozivom. Samo ljubezen in samozavest, da ostane to, kar smo bili rojeni, nas je združila tu: univerzitetni profesorji, odvetniki, delavci, kmetje, študenti, naše dobre gospodinje in matere, možje, stari in kovani v jeklu življenja, tehniki, risarji, obrtniki, železničarji, rudarji, vsi smo bili eno - tisočkrat enakopravnejši, kot vsi naši ubogi bratje pod rdečo "enakopravnostjo". Srečal sem mlade slovenske ramice, naše zapuščene fante samce, mlade odraščajoče fantiče in strica Grizino, ki s ponosom pove, da je prvi Slovenec v Sydneyu... Takega "komunizma" (iz latinskega skupnost) še nisem videl. Bili smo vsi srečni ter ni bilo med nami nikake razlike. In koliko lepih deklet je bilo med nami, ali ste jih enkrat videli, kako so zale in kako okusno se znaajo obleči. Kar nilo se mi je storilo, ko sem videl, da je bil za nas vse praznik - emigracijski praznik, naš slovenski praznik, ko smo se zbrali z enim samim upom: da se snidemo, poklepeta kot stare babe, se napijeno po stari tradiciji ter mladi, da malo zaplešejo.

Možje, ki so večer organizirali, so pač napravili vse, kar je bilo mogoče - četudi ni bilo vilic, pa smo se navadili v tej pionirski deželi, da lahko marsikaj pogrešamo, samo da se malo po slovensko "skašljamo".

Pravijo, da nas je bilo kakih 450 - fejest fant, da smo te res veselili. to je pa tako zadoščenje vsem, da Nisem mislil, da je mariborčan se napihujemo od ponosa. In da bi tudi česa takega zmožen... pokazali, da gre taka "gasilska veselica" tudi brez pretepa in politiziranja - so se naši elegantno oblečeni fantje ter gospodje res vedli kot se spodobi. Edino, kar lastni ca dvorane ni razumela (seveda Avstralka), da smo bili tako glasni, ker je pač vsak dajal duška svojemu zadovoljstvu. Upajmo, da bo prihodnja prireditelj še boljše organizirana in da bo predvsem dvorana dovolj velika za našo družino. In povem vam, Slovenke in Slovenci; od kod ste prišli ni važno - ampak pokazali in dokazali ste, da nam bo tudi tu ostala sveta slovenska beseda in da ne bomo vtopljeni v tuji svet.

Se spomnite nekaj obrazov z večera? Ubogi Voršič, ki so se mu lasje lepili po čelu kot zmočeni žitni klasi. Povsod ga je bilo treba - je bil res "klasa".

In Dušan Lajovic - dobavitelj dobrot za katere smo se v kuhinji skoro stepili - prepričan sem, da se mu je od skrbi njegova prikupna plešica spremenila v plešo, tako da je zdaj že resna konkurenca moji.

Bled, suh, krileč z rokami kot prometni stražnik pred ljubljansko postjo, se mi je zdel naš frančiškanski pater Pivko. Njemu in patrom Okornu in Korbiču, ki sta začasno v USA, se imamo pravzaprav zahvaliti za prireditelj. Hvala ti pater Pivko, si res

fejest fant, da smo te res veselili. Nisem mislil, da je mariborčan tudi česa takega zmožen...

Potem pa naš prijatelj s "krtaco" na glavi - Marijan Stravs. Tudi ta je verjetno drugi dan hladil svoje kurje oči.

Nisem pozabil tudi resnega inženerja Ježa, ki nam je povedal tako lepe besede v pozdravnem govoru.

Posebna zahvalna misel pa gre gospena Olipovi in Krtajčevi ter g. Furlanu in g. Engelsbergerju za njihovo požrtvovalnost pri postrežbi lačnih in žejnih gostov.

Gotovo bi lahko izrekli tudi nekaj kritike o našem prvem večeru, vendar vsa kritika ne bi niti malo zasenčila uspeh in pomen tega prvega snidenja. Če bomo ob prihodnji prireditvi vsi sodelovali in po svoji moči pomagali, nam v popolnem uspehu ni treba dvomiti.

Bilo je res več kot prijetno, da smo se zbrali v tako lepem številu. Da bi le prvi prireditvi kmalu sledila druga in da bi se zopet enkrat videli, veseli in nasmejani. Nasvidenje!

Savo Tory

Na prvo slovensko prireditelj v Sydneyu je prišlo nad 500 ljudi. Ker nihče ni računal na tako lep odziv, smo se morali malo stisniti, veliko jih je moralo tudi domov. Bo pa drugič boljše. Le brez skrbi!!!

(Nadaljevanje z 2. strani)

"Preljubo veselje, o j, kje si doma?" "Nnav čez izaro, nnav čez gnajnico, kjer je dragi dom z mojo zibelko:::"

Tako je bilo, dragi rojaki. A danes v Sloveniji ne prebivajo veseli ljudje in globoka bol gloda na dnu vsakega slovenskega srca v domovini in širni sveta. A ravno izseljenci, izgnanci; ki dihaajo zrak svobode, morajo prvi ozdraveti, postati zopet veseli. Tako bodete uteha, upanje, tolažba, pomoč rojakom, ki vzdihujejo in trpijo v surni senci nesvobode in brezvestnega tlačanstva. Mi moramo, ineti že dvignjene glave, da jih bodo mogli dvigniti tudi naši rojaki doma, češ, "naše odrešenje se bliža!" Brezbožnost, v nebo vpijoče nasilje, nedopovedljiva krivičnost bo strta. Božja previdnost čuje, božji rlini meljejo...

Vem, težko je ozdraveti k pravemu veselju razpoloženju. Saj je že težko, otresti se hudih sanj, koliko težje resničnih razočaranj, strahot, poprej nepredvidenih krivičnih doživljavaev.

V šoli ste se učili o francoski in ruski revoluciji in pozneje ste čitali vso to krvavo zgodovino, bili ste sodobniki krvavega proganjanja kristjanov v Mehiki in Španiji. Strahotna poročila o dejstvih, ki jih ni bilo mogoče tajiti. A vse se nam je zdelo nekaj tuje, oddaljeno, skratka, pri nas nemogoče... In malo let za tem smo bili Slovenci sredi strašnega dogajanja: Rušili so se bratoljublja oltarji; brezbožna miselnost je zastrupila slovo; nezaupanje, sovraštvo, uboji, nečloveški zločini, te strašne orgije najtemnejše zgodovine našega naroda, so pobesnele v brezmejno opojnosti. In niste le videli, kot žrtve ste doživeli, kako je brezbožna in nečloveška miselnost zrušila vse stebre narodnega življenja. "Ne želi svojega bližnjega blaga!" Pohlep pa ni miroval, dokler ni šel do zadnje skrajnosti tatvine, rop, uničenje, v posmeh zapovedi: "Ne kradi!" Steber zaupanja: "Ne pričaj po krivem!" je bil spodbit in laž, ovajanje, natolcevanje, nezaupanje, ropanje časti in imena je sedaj postava. In slednje, kar oropnemu in onečaščenemu še ostane - golo življenje - je zverinska podivjanost zavestno in množično uničevala, v posmeh prepovedi: "Ne ubijaj!" Menda ni družinskega sorodništva, kamor bi ne bila segla morilčeva roka... Sočustvujemo z zgodovinarjem, ki bo moral nekoč s krvavečim srcem popisati vsa neštet, v nebo vpijoča zločinska dejanja. Koliko večje pa je sočustvovanje z žrtvami, med katerimi ste tudi vi. Ob takem dogajanju in v vrtincu takih doživetij se človeku zavrti v glavi in v srcu se nekaj zdobi, da ni več mogoče priti do pravega veselega razpoloženja.

In vendar se je treba osvoboditi strašne preteklosti, ako hočeš spet za živeti normalno življenje. Otresti se je treba nezaupanja v božjo previdnost, ki čisto preko globin in preizkušenj vodi v lepše odrešenje. "Blagor njim, ki trpijo preganjanje zaradi pravice", blagruje Gospod in zagotavlja božje kraljestvo. - Otresti se je treba nezaupanja do bližnjega, do sorojaka, do sosed, do družbe. Večina ljudi se pa le da voditi od najvišje in najlepše zapovedi: "Ljubi svojega bližnjega ko samega sebe!" - Otresti se je treba bojazni pred bodočnostjo, ker preživete grozote tičijo vsem v mozgu in kosteh. Če so v našem življenju in v človeški zgodovini orgastični triumfi teme in zlobe, slednja in trajna zmaga je zagotovljena le dobremu: "Tistim, ki Bogu ljubijo, služijo vse k dobremu, le k dobremu." Srečno ste se rešili izpod ruševin, ohraniti se morate preizkušenemu narodu, ki v vas zaupa.

Zato, dragi rojaki, sem tako vesel vašega slovenskega večera, ker mi neizpodbitno priča, da ste se znašli k reševanju boljšega dela v nas, da ste preboleli nedopovedljivo težko preteklost in da nastopate pot k lepi zabavnosti, ki je vedno dičila našo narodno skupnost. Ne le versko doživljanje duše z Bogom, kar je naša prva briga in dika, tudi družabno doživljanje s sorojaki nam bo vir trajnega veselja, ki je Slovincem pripomoglo do možatega prenašanja trpljenja in do nešteti prelepih pesmi.

Zato vam kličem: Veselite in radujte se! Prisrčno vas pozdravlja
Vdani Dr. I. Mikula.

M O J O Č E :

.....

"Me še poznate, oče vi,
me še poznate, mati vi ?
Se dolgo nismo videli !"

(Lavrenčič)

Petnajstletnega fanta pošlje oče v Ljubljano, da se izuči ključavni - čarske obrti. Fant se je po nekaj dneh vrnil domov, ker mu stroka ni ugajala. Takoj naslednjih dni sta jo ded in oče mahnila preko Karavank v Beljak k nekemu kolarju in res je sin po treh letih postal kolarski pomočnik, a ne za dolgo: dan sv. Ane 1914 je tudi zanj usoden: Koncem julija istega leta ga z'e najdemo pri težkem topništvu avstro - oger - ske monarhije. Vso vojno se je bil po različnih frontah. Bil je le en - krat lažje ranjen, a vojna mu je vseeno zdravje precej zrahljala. Ob koncu vojne vkrcajo vojake na ladjo: čes, gremo domov, česar so bili vojaki zelo veseli.... Na obali jih pa pričakajo laški vojaki, ki so jih takoj povedli v taborišča za vojne ujetnike. Bili so suženjsko prodani Lhom. Za vojaštvo je bil to čas strogega posta in še podgane niso bile varne pred lačnimi ujetniki. Mlade Lahinje, je rekel oče, so hodile k mreži in jim dajale koščke kruha, za katere so se ujetniki topli, one pa so se ob tem smejale. Oče je prebil dve leti v ujetništvu. V tem ča - su si je nakopal želodčno bolezen, ki mu je postala nadležna spremlje - valka v življenju.

Ko pride domov, se poprime "cimprovke", ker je bil v vasi za kolarja že očetov sošolec. Po prevzemu doma, se je "cimprarije" resno popri - jel, ker bi sicer s posestvom ne mogel preživljati osmih otrok, ki so z leti dorasčali pri hiši in držali žlice v rokah...

Komaj je sneg malo skopnel, že si je oče oprtal krošnjo z orodjem in se s kolesom odpeljal v Tržič na delo. Vsak dan in ob vsakem vremenu je gnal kolo skozi gmajno po tržaški cesti. Leta in leta je vtikal v isti nahrbtnik modro "kanglico" s preprosto jedjo, zelenko z domačo pijačo in košček slanine - to mu je bilo za ves dan težkoga dela. Iz službe je prihajal dobro razpoložen in je še oral doma in opravljal druga dela. V deželo je prišla kriza. Skrb je gubala očetu čelo. Dela ni bilo najti. Delal je kot dninar, a tudi kmetje niso imeli denarja in so mu plačevali v hrani. Koliko večerov je predsedel ob poli papirja in risal po njem in meril, računal pa tudi ves načrt prečrtal..... Tone (sosed) je vsak večer vasoval pri njem in ga ironično podražil: "Ja preplet boš grad naredil..." Oče odgovori: "Grad ne, ali nekaj moraš imeti v rokah, če hočeš kaj narediti."

S časom je tudi kriza prešla in delavcem je bilo lažje za kruh.

Očetove porladi so si bile podobne: isto kolo, ista krošnja sta ga spremljala do pozne jeseni. Tudi nedeljski čas je imel lepo razdeljen. Sploh je imel za vsak dan določen načrt, ki se ga je kolikor mogoče držal.

A zavrata bolezen na želodcu je očeta neprenehoma zasledovala. Nekoč ga je hudo napadlo: od bolečin je padel v onedlevico. Hitel sem po soseda (Andreja), ki je še bil na polju. Trpljenje se je izražalo očetu na obra zu: gibih mišic, obeh in v dihanju. Odločili smo se, da pošljemo očeta v bolnico. "Če umrjem," pravi oče materi, "skrbi za otroke... ljubi jih tudi za me!" Mati ga prekine: "Ne govori tega; ne smeš umreti in... in ne rani mi srca!" Oče pa nadaljuje: "Ne rad... ali kakor Bog hoče..."

Andrej in mama ga preoblečeta in napravita za prevoz v bolnico. Oče, o - piraje se na Andreja, pride v družinsko sobo. S pogledom obide vso hišo in oko mu obvisi na veliki sliki njegovega očeta. S tresočim pretrganim glasom spregovori: "Otroci, molite, da mi Bog vrne ljubo zdravje... Če se več ne vrnem, bodite dobri in ubogajte mamo... da boste vsaj njo i - meli... Pa tudi name se spomnite !" Vse nas je prekrižal na čelu in najmlajšega tudi poljubil. Jokali smo vsi. Tudi Andreju so se lesketale oči. Nato je Andrej odpeljal očeta v Ljubljano v bolnico...

Takoj naslednjo nedeljo je šel Andrej obiskati očeta, mi pa smo šli v cerkev, kjer je mama pred sv. Jožefom, očetovim zavetnikom prižgala luč - ko s pobožno prošnjo za ohranitev očeta... Dolgo smo ostali tam, nato pa smo šli na cesto in čakali Andreja. Videl sem mamo, malo in slabotno ženo, a močno, kakor trdnjava, ki ne klone pred sovražnikom. Bila je vedrega čela. Končno smo le pričakali Andreja: "Gre na bolje", nam je povedal in nam poživil upanje.

Preteklo je dva meseca, odkar smo morali poslati očeta v bolnico. Sedeli smo pred hišo, ko smo naenkrat zagledali visokega moža, opirajočega se na palico, kako je zavil na našo stezo. - Bil je oče, ki se je vrnil med nas. Vsi smo ga bili nad vse veseli, prav posebno pa še domači...

R A D I O L E S S O N S

.....

Easy Lesson Number six (6)

Saturday, 8th August, 1953.

MARY : That's the postman

JOHN : Yes.

MARY : Oh, he's at the door. Open the door, please, John.

JOHN : All right, Mary.

POSTMAN : Good morning. Registered letter. Sign, please.

JOHN : There ! Thanks.

POSTMAN : Thank you.

JOHN : One - two - three letters. No letters for you, Mary.

MARY : Oh ! .. This registered letter is for Paul - that letter is for you - and this letter is for Paul... One for you, John, and two for Paul. Oh well !

JOHN : Where is Paul ? Is he coming ?

MARY : Oh, yes, he's coming but... Listen, John !

JOHN : That's a bicycle bell.

MARY : Yes, but look ! It's Paul. He's on a bicycle... Paul ! What is it ?

PAUL : It's Peter's bicycle.

PAUL : Yes, it's fine !

MARY : But, come in, Paul, here are two letters for you.

PAUL : Good ! ... Two ? TWO ?

MARY : Yes - one ... two No, not that letter. That letter is for John. This letter, Paul - and this registered letter.

PAUL : Thank you, Mary. H'm. One letter from Holland - and one from Italy. Two letters from Europe to-day. That's fine... Excuse me, Mary.

MARY : Yes, of course, Paul.

JOHN : This letter is from Adelaide, Mary.

MARY : Is it ?

JOHN : Yes, it's from the bank... I'm going to the car. The cigarettes are there.

MARY : In the car ?

JOHN : Yes, they're in the car.

PAUL : There ! Two good letters.

MARY : Are the letters in English ?

PAUL : NO - they're not in English ! This letter is in Italian and this letter is in German... Oh, Mary, please - this is for you. Chocolates ?

MARY : Chocolates ? Thank you, Paul... These chocolates are very good.

PAUL : These ? These chocolates ?

MARY : Yes, Paul - chocolate ?

PAUL : Than you.

MARY : Now - is that chocolate good ?

PAUL : Yes, it's very good.

MARY : Ummm ! And this chocolate is very good... This chocolate is good: These chocolates are good... This chocolate is good: Those chocolates are good...

.....
Stran 7.

PAUL : Oh dear, English is hard !
 MARY : No, no, not very hard...
 JOHN : Hullo - chocolates !
 MARY : Yes, they are from Paul.
 JOHN : Good old Paul ! Thanks, Mary... These chocolates are good....
 PAUL : "These " again, , , ,
 JOHN : Oh ! "These " ? "Those" ?
 PAUL : Yes.... "These" - "Those"
 JOHN : We must say it With Paul . It's not hard.
 MARY : All right ! Say it with Paul....
 PAUL : Fine !
 YOU CAN "Say It With Paul," too!

This match is Australian. This cup is on the table.
 These matches are Australian . These cups are on the table.

This cigarette is John's. That car is English.
 These cigarettes are John's. Those cars are English.

That cup is on the saucer. That telephone is ringing.
 Those cups are on the saucers. Those telephone are ringing.

This letter is not from Europe. This letter is not from Mary.
 These letters are not from Europe. But these letters are from Mary.

That letter is not from John. These letters are from Europe.
 But those letters are from John. Those letters are from Adelaide.

What is this ?..... It's a cigarette.
 What are these ? They're Australian cigarettes.
 What's this ?..... It's a match.
 What are these ?.... They're matches.
 What's that ? It's the telephone. It's ringing...It's not ringing now.
 Where is John ?..... He's not here. He's in the car....He's smoking a cigarette.
 Where's Mary ?..... She's not here. She's in the kitchen. She's making coffee.

 PRVA SLOVENSKA ZABAVA IN MOJ VTIS.
 ::::::::::::::::::::::::::::::

Nočem napadati nikogar, ki je imel kakršne koli zveze s pripravi za prvo slovensko zabavo, vendar bi rad povedal svoje mnenje:

Nisem bil ravno razočaran , ker sem pričakoval, da ne bo uspeh, kot naj bi bil, kajti težko je organizirati v takih okoliščinah.

Govoril sem z nekaterimi Slovenci. Nekateri so stvar razumeli, drugi pa, ki verjetno ne bi bili pripravljeni pomagati, so veliko kritizirali.

Ako bomo imeli ponovno zabavo in ako bo ob tej priliki ponovno nastopal pevski zbor, bi bilo želeli, da prireditel sama ne bi bila še le vaja zbor za nastop. Če že imamo svoj zbor, naj bo dober, ali pa ga naj ne bo. Pri akademiji naj bi ne gledali na število točk, temveč na vsebino. Muzikantje so bili dobri in bi lahko bili še boljši, če jim ne bi naše odvzeli instrumentov, vendar zakaj ne bi našli slovenskih godbenikov. Saj jih je nekaj tudi nastopilo v posameznih točkah. Ali se jih ne bi dalo malo organizirati ? Imamo tudi nekaj dobrih umetnikov. Lahko bi nam narisali kulise. Gotovo bi to storili, če bi se obrnili nanje.

Najvažnejši del slovenske prireditve pa je disciplina in nekateri bi morali vedeti, kje je mera, posebno še pri pijači.

Preripčan sem, da bo druga prireditel dobra in da nam bodo napake prve pripomogle k odličnemu uspehu.

M.R.

NAJ OSTANE MED NAMI

Dve, tri, štiri leta so potekla, odkar smo polni upov stopili na avstralska tla. Med tem smo se privadili tej zemlji in življenju na njej in se vsak dan bolj vživljamo v tukajšnje razmere. Nismo več začetniki, nismo več novinci. Že poznamo vrednost tukajšnjega denarja in tudi vemo, da v Avstraliji ne rastejo take češnje, ki bi imele koščice zunaj.

Slovenskim staršem so se tu rodili otroci, nove družine so se ustanovile, ta ali oni je že našel v tej zemlji svoje poslednje bivaliste. Četudi so naša srca onkraj morja, so roke, s katerimi si služimo vsakdanji kruh na tej celini. Tukaj so tudi vse naše skrbi in brige, ki dostikrat niso malenkostne.

Mnogi izmed nas so se gmotno že dvignili, kar je znamenje, da nismo potegnili črne karte, ko smo se odločili za pot v Avstralijo. Vsak, kdor je imel resno voljo, je že napredoval, če je le zmerno živel in trezno mislil, če mu nista bili družici nesreča in bolezen, ali če v skrbi za številno družino ni zmogel več kot so zahtevale najnujnejše dnevne potrebe. Lepo je že število slovenskih domov v Avstraliji - novih hiš in zasilnih stanovanj, kar označuje našo marljivost in voljo do napredka.

V naslednjih treh ali štirih letih pa bo slika še prijaznejša. Več kakor polovica Slovencev v Avstraliji bo takrat že domovalo pod lastnim domom. Bolj pogumni posamezniki pa bodo pokazali še kaj več. Samo en del - sicer le neznan - ne bo nikoli nikamor prišel. To so tisti, ki so izgubili vsako voljo in nimajo nikakega cilja. Ti se bodo žalostno potopili...

Nič hudega nam ni v Avstraliji. Bodimo vestni delavci in pošteni ljudje, pa bomo smeli biti tudi ponosni. Delavnost in poštenje sta nas še povsod odlikovali. Prijetno je, če vemo, da je naš gmotni položaj zadovoljiv, a to še ni vse, kar nam je treba. Predvsem moramo ohranjati in razvijati duhovne lepote, ki smo jih prinesli od doma v novo domovino. Potrebno je, da začne vsak pri sebi in se le po tem gre iskati drugih.

Avstralija je tako velika, da se vsi Slovenci ne bomo mogli nikdar zbrati. Zaradi tega tudi naš vpliv ne more iti na vse, temveč lahko sooblikuje z nami le najbližjo okolico.

Ali pa nam je sploh kaj na tem, da bi se medsebojno spoznavali? Tole so največkrat naše misli:

Kaj bi ga ogovarjal, ko pa hodi pokonci kot cigan po Dunaju. Ali pa: Bil je Slovenec, da kar nisi vedel, kako bi govoril z njim, tak narodnjak je bil, pa me je le osleparil.

Mnogo napak imamo, a nesreča je to, da jih vsak vidi le pri drugem, nikdar pa pri sebi, zato so tudi naša prijateljstva tako kratkotrajna in površna in skoro tega imena niso vredna. Naš odnos do sorojakov moramo temeljito spremeniti, če hočemo, da bo nastala res kaka skupnost med nami in da ne bo vsak vlekel na svojo stran. Premislimo vsak po svoje, gotovo se da velikokaj narediti, če je dobra volja in pošteno srce, ki išče prijatelja. Kar vemo o kom slabega, naj ostane med nami. Ne mečimo kamenja na druge, da skala na nas ne pade, kadar se bomo najmanj nadejali.

Kranjčičev Juri.

Prosimo vse, da nam oprostite, ker lista niste pravočasno prejeli. Zadržale so nas nepremostljive ovire in smo se malo zakasnili. Upamo, da se zaradi tega ne boste jezili. Saj veste, tudi mi smo samo ljudje in imamo samo človeške možnosti.

"MAL POLOZI DAR - "MISLI-m" NA OLTAR ..."

IZSELITEV ŽENA IN OTROK BEGUNCEV:

Ljudska Pravica (glasilo KPS) prinaša sledeči članek :

Družine razseljenih oseb in ekonomskih beguncev se bodo lahko izselile iz Jugoslavije, ako žele v tujini nadaljevati skupno življenje s tistimi družinskimi člani, ki so pred vojsko ali med njo, ali po osvoboditvi zapustili domovino. Doslej so naše oblasti izdajale taka dovoljenja le izjemoma. Državno tajništvo za notranje zadeve FLRJ je poslalo te dni (17-6-53) svojim organom posebno navodilo, s katerim je razglašeno načelno stališče jugoslovanske vlade, da je treba takoj dovoliti širok program emigracije ženam, otrokom in starešem vseh razseljenih oseb in ekonomskih emigrantov.

Za razseljene osebe veljajo jugoslovanski vojni ujetniki, ki se po končani vojni niso vrnili v domovino, ali osebe, ki so med vojno ali po osvoboditvi zapustile domovino. Za ekonomske emigrante veljajo osebe, ki so pred drugo svetovno vojno odšle iz Jugoslavije radi težavnih gospodarskih razmer.

Z vpeljavo tega navodila bo v glavnem rešeno vprašanje združitve družin socialne organizacije in razseljenih oseb jugoslovanskih državljanov. Računajo, da bo po dosežaj izraženih željah prosilo za potovanje iz domovine samo tisoč do dva tisoč (oseb) družin.

Za prosilce, ki bodo zaprosili za odhod iz domovine, bo veljal postopek, kakor za državljane, ki potujejo v tujino po privatnih opravkih. Prošnji pa ne bo treba priložiti potrdila, da prosilec ni bil obsojen, kar je sicer potrebno za potovanje iz države. Družine razseljenih oseb in ekonomskih emigrantov, ki dobe izseljeniški potni list, se bodo lahko po želji vrnile v domovino, ker bodo še nadalje veljale za jugoslovanske državljane. Navodilo določa, da bodo žene izseljenih oseb dobile avtomatično potni list. Isto velja za neporočene hčere in sinove do 16. leta. Za starejše bo potrebno potrdilo, da so zadostili vojaški obveznosti. Roditelji emigrantov, kakor tudi nad 16 let stari otroci, se ne bodo mogli izseliti, ako so zaposleni kot visoko kvalificirani strokovnjaki. Otroci ne bodo mogli dobiti dovoljenja, ako so poročeni in imajo svojo družino, razen v primerih, ko gre za podedovanje premoženja. Navodilo tudi določa, da bodo pristojne oblasti posebej obravnavale primere izselitve, ko gre za družine, katerih člani so bili proglašeni za vojne zločince.

Osebe, ki so po vojni pobegnile iz domovine, ali se pa po zakonitem odhodu iz domovine niso hotele vrniti, ne veljajo za razseljene osebe ali ekonomske begunce. Tudi prošnje njihovih družin bodo pristojne oblasti obravnavale posebej.

Članek je vsekakor zanimiv in nudi zelo široko razlago. V kolikor bo imenovano navodilo praktičnega pomena je pa drugo vprašanje in zavisi od komisije, ki bo reševala vprašanje, kdo ima pravico do izselitve in kdo ne. Tudi ni jasno povedano, kdo spada pod tiste "ki so po osvoboditvi pobegnili" in kako daleč sega pojem "vojni zločinec". Bodočnost bo pač najpravičnejše pokazala praktičnost in pomen tega navodila. Verjetno bo marsikateremu dana prilika izselitve, pa žal ne bo imel denarja za potovanje. V tem primeru bo zaviselo od ljudi zunaj, kaj in kako bodo lahko pomagali svojcem.

Gospoda patra Klavdij OKOREN in Beno KORBIC pošiljata vse Slovencem v Avstraliji najlepše pozdrave.

Njun naslov je : 823 W, Mineral Str. MILWAUKEE 4, Wisc. / U.S.A.

M E D N A R O D N I P R E G L E D :

.....

Vojna v Koreji končana ? Kot so uradno objavili, so na Koreji podpisali premirje in s tem praktično končali tri leta in en mesec trajajočo bitko na Koreji. Pogajanja za ustavitev sovražnosti so trajala dve leti. Kdo je s premirjem pridobil, je težko reči in bo pokazala bodočnost, neizpodbitno pa je dejstvo, da smo si vsi oddahnili, ko smo izvedeli, da so prenehale sovražnosti in da so prenehala padati človeška življenja. Izredno zanimivo ob premirju je stališče Južno-Korejskega predsednika Rhee-ja, ki pravi, da sicer premirja ne bo motil, vendar ga brezpogojno ne odobrava. Amerikanci in Angleži verjetno težko razumejo, zakaj se hočejo protikomunistični Južno-Korejci boriti do zadnjega proti komunizmu, a kadar bodo na svoji koži (kar jim nikdo ne žele) okusili, kaj pomeni "komunistična svoboda", jih bodo razumeli. Ne smemo tudi končno pozabiti, da je južnokorejska armada najmočnejša, organizirana protikomunistična sila v Aziji.

Nemčija: Vzhodna Evropa, posebno pa ruski pas Nemčije, je dokazal svetu, da je upor proti komunistični diktaturi mogoč. Protestne stavke, nemiri in demonstracije, so tam na dnevnem redu. Rdeča armada je sicer vspostavila "red" v Berlinu, ali je vsakomur jasno, da v slučaju spopada med vshodom in zahodom ta armada ne more računati na nikogar iz okupiranega ozemlja. Naravno, komunistična peta kolona v Franciji in Italiji bo napravila mnogo zla, a vsakdo ve, da se bo ističasno dvignilo tudi prebivalstvo sovjetskih satelitskih držav. Kakšni so izgledd v takem spopadu za Vzhod, je na dlani. Tak spopad bi pa istočasno pomenil samomor Evrope; nastalo bi klanje, ki ga Evropa pozna le iz trideset letne vojne.

Anglija: Oba voditelja konzervativne stranke, ki je trenutno na oblasti, sta bila privezana na bolniško posteljo in še le sedaj, po dolgi odsotnosti kažeta znake okrevanja. Sir Churchill, ki je zbolel kmalu po kronanju, se je že prikazal v javnosti in njegov zunanji minister Eden, ki so ga operirali v Ameriki, je tudi že na poti domov. Splošno mnenje je, da se Churchill kmalu umaknil iz političnega življenja, a predno stori to, bo verjetno poizkušal storiti še nekaj "velikega", če se mu bo pač posrečilo. Radi ali ne radi, priznati moramo in tega se zavedajo tudi Angleži, da se bo s Churchillom umaknil iz angleškega političnega življenja največji Anglež. Seveda bo marsikdo tudi tega vesel.

Sovjetska zveza: Stalinova smrt je postavila na krmilo Sovjetske Zveze Malenkova. Beria, ki so ga smatrali za najmočnejšega moža, ker je bil šef tajne policije, je dal Malenkov zapreti. S tem se je iznebil enega svojih najmočnejših tekmecev, s čemer pa še ni rečeno, da bo lahko nemoteno vladal ali celo ostal na oblasti, dokler se mu bo ljubilo. Komunisti ne smejo pozabiti resnice, da "revolucija žre svoje" - to smo videli tudi pri nas doma po končani vojni.

V A T I K A N S K O P I S M O

.....

Zadnje čase je vzdignilo precej prahu vatikansko pismo beograjskemu nadškofu dr. Ujčiču. Pismo je bilo cenzurirano v kljub ponovnim zatrditvam, da je v Jugoslaviji zajamčena pisemska tajnost in da je vsak, ki jo prelomi po zakonu kaznovan. V tem slučaju je tajnost prelomil sam notranji minister Alexander Rankovic. Pismo je cenzuriral za to, da bi lahko pričel s svežo gonjo proti katoličanom. Vedno je trdil, da je vatikanska politika proti jugoslovanska in za to svojo trditev je hotel dobiti tudi nekaj pismenega v roke. Iz pisma, ki ga je cenzuriral, je izpustil tiste stavke in odstavke, ki bi lahko njegovo trditev uvrgli, objavil pa je one, s katerimi bi lahko slepil preproste ljudi. Pismo se glasi v slovenskem prevodu takole: Državno

25. julij 1953.

"M I S L I"

Leto II. Številka 7.

Stran 11 tajništvo Njegove Svetosti

N 930/53, V Vatikanskih palačah, 16. februarja 1953. Presvetli in zelo spoštovani gospod. Iz listov in radijskih prenosov iz Jugoslavije in drugih dežel, se je zvedelo, da je Tito sklical nekatere katoliške škofe, ki so pod Vašim vodstvom, kot namestnika predsednika škofovskih konferenc. Predsednik jugoslovanske republike je to storil z namenom, da bi prišlo do sporazuma ali do modus vivendi med katoliško Cerkvijo in Jugoslavijo. Zdi se v smislu istih poročil, da je bilo po nekih razgovorih sklenjeno, ustanoviti mešano komisijo, ki naj preiskusi sporna vprašanja.

Čeprav je odveč, ker vi poznate dobro zakonite predpise kanona in navodila, ki naj se nanašajo na predmetni primer, se vendar zdi primerno opozoriti na nekatere stvari, ki jim je treba posvetiti posebno pozornost.

Sledeči del pisma je Ranković izpustil: Treba je predvsem vedeti, da je v teh zadnjih letih apostolska stolica ponovno in ponovno izjavljala, da se na noben način ne želi odtegniti razgovorom o vspostavitvi modus vivendi med katoliško cerkvijo in jugoslovansko vlado, pod pogojem, da oblasti dejansko pokažejo, da nameravajo spoštovati osnovne pravice cerkve. Kaj takega žal ni bilo mogoče ustvariti.

Ko so bili diplomatski odnosi med Jugoslavijo in Apostolsko Stolicco prekinjeni, je bila obramba teh osnovnih pravic Cerkve zaupana na poseben način vesti, vnemi in zvestobi škofov, ki jim gre ne samo, da ohranjajo nedotaknjeno vero in običaje, marveč tudi, da ščitijo cerkvene ustanove, nauk, versko, vzgojno in socialno delavnost. Kakor je znano pritiče vsak dogovor med Cerkvijo in vladami posameznih dežel edinole apostolskemu sedežu svetih kanonov, in kaj takega presega legitimno pristojnost ordinarijatov (škofov). Do tu je Ranković besedilo izpustil.

Na osnovi cerkvenih zakonov škofje vaše dežele ne morejo sprejeti obvez niti odobriti, čeprav le ustno, zamisli in predlogov o kakršnem koli sporazumu, ne da bi imeli predhodno soglasnost in pooblastilo Svete Stolice. Zakaaj vse, kar ni v skladu s tem, je v škodo Cerkve in duš.

Odkrito vam sporočam, da je ta urad uverjen, da boste vsi sobratje osvojili ta trdna in sveta pravila in se jih v bodoče držali.

Apostolski blagoslov, ki ga vam in drugim jugoslovanskim škofom iz vsega srca podeljuje sv. Oče, naj pripomore previdnim pastirjem Cerkve do luči in nebeške pomoči ter vlije vsem in vsakomu duhovne pomoči.

Z vsem spoštovanjem izražam Vaša Ekselenci svojo veliko vdanost

Domestico Tardini.

"Osservatore Romano", ki o tem pismu in njegovi zlorabi po jugoslovanskih oblasteh razpravlja, zaključuje svoj članek takole: Jugoslovanski režim more mobilizirati in udinjati svoj tisk in podžigati svojo propagando. ne more pa prikriti svojega jasnega namena. Bolje bi bilo, da bi ga proglasil brutalno in brez olepševanja z raznimi frazami, ki naj prikrijejo prevaro, na kateri je zgrajen.

PKO

Sliko dam ti....

Moja dota...

Glej, sliko dam ti - to sem jaz:
le dobro mi poglej v obraz!
Izmeri dušo mi v očeh,
preštej srebro, zlato v lasih.
Na gubicah bolest presodi,
pri sodbi let usmiljen bodi.
Prikrit ti je utrip srca -
Morda nasmeš ti vse izda.

Zlata avba, kodrček zlat,
nageljčka opojni škrlat,
trak rdeče - modro - bel,
sinji očki, srček cel,
žarko sonce - meni brat
rodna zemlja moj zaklad;
vedno: ptiček ti bom pel...
Bodi, ljubi, me vesel!

Milka Hartman-ova.

Milka Hartman-ova

NEKAJ MISLI O "M I S L I"

Hoteli bi vedeti nekaj kritike. Težko je kritizirati (upravičeno namreč) naš pregovor namreč pravi, da "se podarjenemu konju ne gleda na zobe". Tako je tudi z našim listom. Bolje, kot kritika, bi bilo malo več denarja od strani bralcev, da bi tako list dobil vsaj možnost oblikovnega izboljšanja, in ko bi ljudje dobili vanj zaupanja in bi videli, da gre zares, bi se našlo tudi več dobrih sodelavcev.

Povdaril bi rad, da smo Slovenci premalo enotni, zato tudi ne moremo pričakovati preveč uspeha. Vsak je moder in se mu ni treba ničesar učiti. Vse predobro imamo v življenju zato smo tudi tako naduti. Če vidimo da kdo bolje napreduje kot mi, smo mu že nevoščljivi. Namesto, da bi podpirali svoje obrtnike in trgovce, bi pomagali sebi. A mi tega ne razumemo in naša zavist je tako močna, da bi raje šli uro hoda daleč, samo da ne bi dali zaslužiti svojemu človeku.

Jaz sem ženska in vam ne maram brati levite o slovenski skupnosti. Ven pa da nam bo zasijala svetloba le takrat, kadar se bomo iz izkušenj suženjstva naučili treznega mišljenja.

"MISLI" zelo rad čitam in jih od srca priporočam vsem Slovencem v Avstraliji. Delam 348 milj od mesta. Vlak vidim le trikrat tedensko, zato si lahko mislite, kaka civilizacija me obdaja. No, pa vendar gre življenje svojo pot. Kruh je sicer suh in trd, a dela nam ne manjka. Če je kdo brez dela, naj le pride k nam, tu ga je dovolj.

Oh, Tone iz Viktorije, kako si širokogruden pa celo toliko, da nas na slab glas spravljaš. Ne veš, kako težko je dober glas vrniti. Res, da nas je malo Slovencev tukaj, a vse, ki sem jih do sedaj srečal, so naša ponos in ne sramota. Pojdi malo naokrog pa boš morda tudi ti dobil lepšo sliko in boljše mnenje o sobratih.

ZAKAJ NE BI KUPOVALI V DOMAČI

DELIKATESNI TRGOVINI ...?!

OGLASITE SE PRI TORY-jevi DELIKA -

TESNI TRGOVINI v 567 CROWN STREET. POSTREZBA PRVOVRSTNA ! VSE DOBITE KAR IN KAKOR ZELITE ! KRANJSKE KLOBASE, KISLO ZELJE, SPAGETE, SLANINO ITD. ITD.

ODGOVOR NA POZDRAVE:

Na pozdrave, ki smo jih poslali s prve slovenske prireditve v Sydneyu, smo prejeli naslednja odgovora:

"I am in receipt of your letter of the 30th ultimo and deeply appreciate the sentiments expressed by our beloved Slovenes. It is my desire and the desire of the entire Hierarchy in Australia to do all that we possibly can for these people, who have suffered so much for the Faith that they and we cherish dearly.

Begging God's Blessing on yourself and your people and Nation "

I remain,
Yours sincerely in Our
Lord Card. Gilroy.

N.B. Pismo je bilo naslovljeno na g. patra R. Pivka.

;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;

"In the absence overseas of the Minister for Immigration, Mr. Holt, I wish to acknowledge the receipt of and to thank you for your letter of 30th June, 1953, expressing the appreciation of the Slovene people for the assistance and encouragement extended to them by officers of the Department of Immigration.

The kind sentiments of those who attended the first meeting in Australia of the Slovene people, held in Sydney on 27th June, are warmly received, and I may assure you that this Department and its officers are very glad to be able to make some contribution towards the happiness in Australia of your people.

Yours sincerely

T.H.E. Heyes, Secretary.

;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;

OD KURE DO ZLATE URE - OD GRAMOFONSKE IGLE DO TELEVIZIJE

: vse Vam preskrbi

: J O Z A V O R S I C, 19 Belgium Str.
: AUBURN / NSW.

;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;;

25. julij 1953. "M I S L I" Leto II. Številka 7.

Stran 13.

EASY LESSON NUMBER THIRTY-TWO (32) Saturday, 8th August, 1953.

"How much English do you know? You can learn quickly with Paul..."

JOHN : Well, Paul, the potatoes must go in to-day. Will you help me?
PAUL : Yes, John, of course. But where must the potatoes go?
JOHN : Into the garden - you know, into the earth. If they're not in the earth soon we'll have no new potatoes.
PAUL : Where will you put the potatoes?
JOHN : Put that newspaper down and come and see...
PAUL : What a lovely day !
JOHN : Yes. Look at my roses, aren't they wonderful. Now this is where I want to put the potatoes - in this bed.
PAUL : But this isn't a bed.
JOHN : Oh, yes, it is. It's a garden bed. Those lilies are in a flower bed, and there, where the roses are, that's a flower bed, too. But this is the bed for potatoes because it is big. I want to plant ten long rows of potatoes.
PAUL : You must like potatoes very much.
JOHN : Yes, I like them. Don't you?
PAUL : Oh yes, I like them too.
JOHN : You can't have a good dinner without potatoes. Now, here's the sack of potatoes.
PAUL : You haven't much potatoes there.
JOHN : Many, Paul, not much. You wait and see. Here's the knife.
PAUL : Do we want a knife ? We're not going to cook the potatoes.
JOHN : No, but we're going to cut them in two or three pieces. Look Paul, look at this potato. Do you see that little thing? We call that an eye.
PAUL : That place is where the new potatoes will come - is that an eye ? How funny !
MARY : Oh, there you are. What are you doing ?
JOHN : We're going to plant the potatoes, Mary. We'll want new potatoes in 3 or 4 month.
MARY : Oh, yes, John! We haven't very many now.
PAUL : What is plant ?
JOHN : When I put the potatoes in the earth, I plant them. I'm going to plant carrots and lettuces to day, too.
PAUL : I know what carrots are. They are long and red but-
JOHN : What is a lettuce, John ?...You know what lettuces are, Paul - green - salad?
PAUL : Oh, I like green salad very much. I must learn that word. Lettuces
JOHN : You must learn to plant potatoes. Now, where's the knife? Look here, Paul. I'll cut this potato into three pieces because it has eyes here, and here, and here

On Sunday July 26th, an important function was conducted at Wollongong. A Public Meeting was addressed in Polish, German, Italian and English on the work of the Trade Unions. A Co-ordinating Committee, comprising members of 8 National Groups was formed. Local Federal and State Members of Parliament attended and gave the work their support. This should prove of much benefit to all New Australians.

ZELITE POSOJILO? POJASNILO O ZIVLJENSKEM IN NEZGODNEM ZAVAROVANJU ? ? ?
Obrnite se z zaupanjem na :

TELEFON	PETER J. LANSKY	TELEFON
	Assurance, Finance	
BL 2144	BOX 1598 G.F.O.	BL 21 45
	S Y D N E Y / NSW.	

Družini Cvetkovic v Hornsy se je rodil tretji otrok.

Družini Abraham se je rodila hči.

Pri družini Fretze so krstili malo Milenko.

Pri družini Zupančič (S.A.) so dobili sina.

V juniju sta se v Geelong-u poročila Peter Furlan in Katarina Schmidt.

Obletnico poroke praznujejo Božičevi in Horsley Park-a.

Vsem naše iskrene častitke in obilo sreče.

1. junija je umrla gospa Anica Kosmač, poročena Mrkša.

V Fairy Meadow (ob južni obali NSW) je umrl Fr. Sitar.

V Burnley (Vic) je umrl Ivan Smerdej.

Večni pokoj njim dušam.

Z motorjem se je ponesrečil Aleksander Zakelj. Zlomil si je nogo, a je že na poti okrevanja.

L. Kastelic (iz Vic) se je ponesrečil z motorjem in si zlomil roko.

V bolnici je gospa Dežmanova (NSW)

Vsem želimo skorajšnjega okrevanja.

Anton Polak se je vrnil k svoji družini v Trst.

Aleksander Maguš je odšel na Japonsko, da si izbere nevesto.

Rev. Beno Korbič je nastavljen v Willard-u (Wisconsin USA)

Rev. Klavdij Okorn župnikuje v Milwaukee (Wisc. USA)

V Snihelu na Koroškem je daroval prvo sveto mašo novomašnik g. Ciril Turk. Bogoslovje je končal v Solnogradu.

Če veste za katerokoli zanimivost, predvsem osebnostne novice, vas prosimo, da jih sporočite uredništvu MISLI za objavo.

Slovenec, samec iz verne družine, star 29 let, želi spoznati Slovenko, staro 20 do 28. let. V poštev pridejo le resne osebe.

Popotniki za Adelaide: Oglasite se v "Parisiana", kjer imata Slovenca Frank in Tončka Pavlin svojo restavracijo na Randell Str. 21.

Cisti dobiček Slovenskega večera v Sydneyu je bil £46-6-0 in je šel v sklad MISLI. Iskrena hvala.

PRILožNOST ZA SPOVED imate:

Vsako soboto pred prvo nedeljo v mesecu v stolnici v Sydney-u v spovednici na levi strani glavnega oltarja med 4. in 5. uro popoldne, Vsi iskreno vabljeni.

Na 3KZ (iz Viktorije) lahko ob nedeljah večkrat slišite slovenske pesni, ki jih poje Fr. Novina.

Brajeli smo precej pisem in kritik, ki jih pa zaradi pomanjkanja prosto ne moremo objaviti v tej številki, ne bomo jih pa pozabili prihodnjic (Ottoway, Port Augusta, Heidelberg in druge)

DOBRI M SRCEM

Pred letom smo se obrnili na Vas za pomoč slovenski družini, ki je bila v stiski; vsi ste se lepo odzvali in Bog naj Vam povrne. Danes se obračamo ponovno na vas. To pot je še težja družinska nesreča zadela dve obitelji, ki sta v izredni stiski. Obe imata tri nedorasle otroke in starše težko ali neozdravljivo bolne. POMAGAJTE, če le morete. Staršem so potrebni zdravniki in zdravila, otrokom pa streha, obleka in hrana (Najmlajši otrok še ne šteje let - le tedne !)

Darove pošiljajte na naslov :
Rev. Rudolf PIVKO 45 Victoria Rd.
Waverley /NSW, ki Vam bo s hvaležnostjo poslal potrdilo o sprejemu darila. Vse prispevke v ta namen označite "Za izpolnitev naše dolžnosti", da jih bo možno ločiti od prispevkov za list.

Pri odmerjanju pomoči se zavedajte, da se lahko podobno dogodi vsakemu izmed nas. "MISLI" bodo rade vsakemu pomagale, če bodo le vedele zanj in pa, če boste vi hoteli in mogli kaj žrtvovati za druge !!!!!!!!!!!!!!!